

Конетѣ⁵¹ на старобългарската войска

Както знаемъ, старобългарската и маджарската войски били кавалерия. До каква степенъ били тѣ конници, ще разберемъ отъ императоръ Лъвъ, който казва следното:

„Въ време на бой най-много имъ вреди нареденъ пехотенъ строй, който е много неприятенъ за тѣхъ, понеже тѣ сж конници, които не слизатъ отъ коня. Не сж силни, ако сж спешени, понеже сж пораснали на коне“.

Отъ това, което знаемъ за военното дѣло на българитѣ и маджаритѣ, естествено е, че тѣ трѣбвало всѣкога да разчитатъ на бързитѣ си и леки коне. За тѣхъ, прочее, е билъ отъ голѣмо значение конниятъ наличенъ съставъ: да поддържатъ една порода коне, която, както и самитѣ тѣ, да бжде издържлива, свикнала на жегата, студъ и изпитания. По императоръ Лъвъ:

„До деня на войната, тѣ сж разпрѣснати въ племена и родове и постоянно си пасятъ конетѣ, зиме и лѣте. По време пъкъ на война взематъ нужднитѣ коне и турени въ букаи ги пасятъ близу до маджарскитѣ шатри до времето на строяването“.

Конетѣ си прочее, пасѣли зиме и лѣте. Такова „пустинно пастирство“ има и сега, напр., въ унгарскитѣ пусти. Животнитѣ зиме и лѣте свикватъ съ природнитѣ стихии; отъ тѣзи коне ставатъ и сега най-добритѣ кавалерийски коне, които не искатъ много пазене, могатъ да издържатъ на всѣкакъвъ климатъ презъ всѣко време и се задоволяватъ съ най-скромна храна.

Много важно е било военнитѣ коне да живѣятъ свободно, да бждатъ винаги жилави, подвижни, неизмчени отъ работа, но силни, като живѣятъ свободенъ, пустиненъ животъ; въобще, да се поддържа тази силна и издържлива порода. Действително, ние имаме едно сведение и за това, колко строго сж били пазени военнитѣ коне, за да бждатъ употребявани изключително за военни цели. У Пс. Масауди четемъ: